

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.94/2015/22. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. évi március hó 10. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2014. december hó 17. napján kihirdetett 15.B.42/2013/56. számú ítéletét I. rendű és II. rendű vádlottak tekintetében megváltoztatja.

A vádlottak valamennyi bűncselekményénél az 1978. évi IV. törvényt tekinti alkalmazottnak.

I. rendű vádlottnál a Btk. 282/C § (2) bek. IV. fordulatával, illetve a 282/C § (1) bekezdés III. fordulatával, II. rendű vádlottnál a Btk. 282/A § (1) bekezdés IV. fordulatára utalással egészíti ki.

I. rendű vádlott szabadságvesztését 5 (öt) évre súlyosítja.

Az I. rendű vádlottal szemben a pénzbüntetés kiszabását mellőzi.

A pénzbüntetést meg nem fizetése esetén II. rendű vádlottnál börtön fokozatban kell szabadságvesztésre átváltoztatni.

A II. rendű vádlottól lefoglalt pénzből a pénzbüntetés, vagyonekbobzás és bűnügyi költség biztosítására visszatartott összeget 692.657 (hatszázkilencvenkettőezer-hatszázötvenhét) forintban határozza meg. Az ezt meghaladó, a vádlottnak visszaadni rendelt összeg 1.977.843 (egymillió-kilencszázhetvenhétezer-nyolcszáznegyvenhárom) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. rendű és II. rendű vádlottakkal szemben helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe II. rendű vádlottnál az elsőfokú ítélet meghozatala óta házi őrizetben töltött időt is beszámítja, akként, hogy egy nap szabadság-vesztésnek 4 (négy) nap házi őrizet felel meg.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Budapest Környéki Törvényszék 2014. december hó 17. napján kihirdetett 15.B.42/2013/ 56. számú ítéletével:

- I.r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette [Btk. 282/C § (2) bek. (4) bek. II. fordulata] kábítószerrel visszaélés vétsége [Btk. 282/C § (1) bek. (5) bek. a/ pontja], valamint lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette [Btk. 263/A § (1) bek. a/ pontja] miatt - halmazati büntetésül - három év hat hónapi börtönbüntetésre, négy év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre és 60 napi tétel, 2500 forint napi összegű pénzbüntetésre;

- II.r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette [Btk. 282/A § (1) bekezdése] miatt, mint különös visszaesőt kettő év nyolc hónapi börtönbüntetésre, három év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre

valamint 40 napi tétel, 2500 forint napi összegű pénzbüntetésre ítélte és vele szemben 30.000 forint vagyonekobzást is alkalmazott;

- III.r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntetnének előkészülete [2012. évi C. törvény 176.§ (1) bek. (6) bek. a/ pontja] miatt 100 napi tétel, 1000 forintos napi összegű pénzbüntetésre ítélte.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságról (ennek lehetőségét I.r. vádlottnál a büntetés kétharmad részének kiállása után megnyitva, II.r. vádlott esetében kizárva), a bűnjelként lefoglalt forgópisztoly és lőszerek elkobzásáról, a lefoglalt pénz részbeni visszatartásáról, illetve kiadásáról, továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen - a nyilatkozattételre három napot fenntartva, törvényes határidőben - az ügyész I.r. és II.r. vádlottak terhére, büntetésük súlyosítása végett jelentett be fellebbezést. I. r. és II.r. vádlottak, valamint védőik - ugyancsak a nyilatkozattételre fenntartott határidőn belül - eltérő minősítés érdekében és enyhítésért éltek perorvoslattal.

A határozat III.r. vádlott tekintetében elsőfokon jogerőre emelkedett.

I.r. vádlott védője fellebbezését azzal tartotta fenn, hogy az ügyészi fellebbezést alaptalannak ítélve elsődlegesen a büntetés enyhítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A védő álláspontja szerint a törvényszék a releváns tényeket feltárta és a bizonyítékokat logikusan értékelte. A megállapított tényállás megalapozott azzal, hogy az ügyész által írt pontosítások indokoltak. A vádlott a bűnösségét beismerte, cselekvősege helytállóan került rögzítésre. A beismerő vallomása és a bekövetkezett időmúlás fokozott figyelembevételével a kiszabott büntetés eltúlzott, ezért annak enyhítését, másodszorban az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

II.r. vádlott védője írásban is részletesen indokolt fellebbezését eltérő minősítés és enyhítés érdekében tartotta fenn. Álláspontja szerint a II.r. vádlottnál a vád tárgyát képező, összesen 13 gramm kokain nem értékelhető egységesen terjesztői elkövetésként, mivel a tettenéréskor megtalált 5 gramm kábítószer esetében a forgalombahozatal kísérleti szakban rekedt, emiatt fogyasztói típusú befejezett cselekmény róható a vádlott terhére. Kifogásolta, hogy a bíróság a le nem foglalt kokain hatóanyag-tartalma tekintetében is a lefoglalt kábítószer mért hatóanyag-tartalmát vette alapul. Az értékesített kábítószer hatóanyag-tartalma nem haladja meg a csekély mennyiség felső határát, a gépkocsijából lefoglalt kokain birtoklása pedig fogyasztói típusú, alapeseti magatartás. A védő megítélése szerint a törvényszék a büntetés kiszabása körében nem vette kellő súllyal figyelembe a vádlott feltáró jellegű beismerő vallomását, beszámítási képességének enyhe-közepes fokú korlátozottságát és azt sem, hogy több gyermeket tart el, akik közül egy beteg. Ugyanakkor kétszeresen értékelte a különös visszaesői minőségét valamint, hogy cselekményét jogerősen kiszabott szabadságvesztés foganatbavételét megelőzően követte el. Az elsőfokon alkalmazott joghátrány aránytalanul súlyos és a belső arányosság követelményének sem felel meg. Emiatt a bűncselekmény minősítésének megváltoztatásával a kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte azzal, hogy a lefoglalt pénzösszegnek azt a részét, amely meghaladja a pénzmellék-büntetés, vagyonekobzás és bűnügyi költség együttes mértékét, a lefoglalás megszüntetésével adja ki a terheltnek.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség** BF. 450/2013/4. számú átiratában a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Rámutatott, hogy az elsőfokon eljáró törvényszék a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a lehetséges bizonyítékokat feltárta, tárgyalás anyagává tette és iratszerűen rögzítette. A tényállás azonban részben megalapozatlan, mivel

hiányzik belőle a lefoglalt kábítószeres vegyészszakértő által meghatározott hatóanyag-tartalma, amely az iratok alapján a másodfokú eljárásban orvosolható. E kiegészítéssel az ítélet alkalmassá válik a felülbírálatra és a bizonyítékok logikus mérlegelésével megállapított, megalapozott tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó. A tényállásból okszerűen következtetett mindkét fellebbezéssel érintett vádlott bűnösségére, s cselekményeiket - az elbíráláskor hatályos Btk. helyes alkalmazásával - törvényesen is minősítette, azzal, hogy az elkövetésre utaló fordulatot pótolni szükséges.

A törvényszék az általa helyesen számbavett bűnösségi tényezők közül nem értékelte kellő súllyal a súlyosító körülményeket, ezért eltúlzottan enyhe joghátrányt alkalmazott, amely nem szolgálja megfelelően a büntetés célját, ezért mindkét vádlottnál a büntetés súlyosítását, mind a szabadságvesztés, mind a közügyektől eltiltás mértékének felemelését indítványozta. E változtatást meghaladóan az ítélet járulékos rendelkezéseinek helybenhagyására tett indítványt.

II.r. vádlott felszólalásában a személyi körülményeiben bekövetkezett változásról tett említést, az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

A bejelentett fellebbezések közül az ügyészi perorvoslat I.r. vádlottat érintően megalapozott, míg a védői fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéletábrla a bejelentett fellebbezések alapján - a Be. 348. § (1) bekezdése szerint - mindkét fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében teljes körűen felülbírált a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt.

A törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le.

A Be. 44. § (5) bekezdése értelmében főszabályként ügyvédjelölt védőként, ügyvéd helyetteseként a törvényszék tárgyalásán nem járhat el. A törvényhely második mondata azonban - a védőbeszéd tartásának kivételével - a törvényszék elsőfokú eljárásában megengedi a legalább egyéves ügyvédjelölti gyakorlattal rendelkező ügyvédjelölt közreműködését. Ebből adódóan törvényes volt a meghatalmazott védő helyett, helyettesítési megbízás alapján a 2014. október 21. napján tartott tárgyaláson a II.r. vádlott érdekében ügyvédjelölt közreműködése, aki rendelkezett az ehhez megkívánt szakmai gyakorlattal. *(38./ sorszám alatti kamarai igazolás, 48./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv)*

Így a tárgyalás során a vádlottak védőhöz való joga nem sérült.

Az elsőfokú bíróság az eljárási törvény rendelkezéseinek megtartásával indokoltan hallgatta meg az igazságügyi orvosszakértőket, őket a szükséges figyelmeztetésben részesítette, s a figyelmeztetésre adott válaszaikat is rögzítette. Ugyancsak perrendszerűen, a felvétel lejátszásával tette tárgyalás anyagává a bírói engedéllyel folytatott titkos információgyűjtés anyagát, valamint felolvasással az ujjnyomat-, vegyész-, informatikai-, toxikológus- és fegyverszakértői véleményeket, továbbá a releváns okirati bizonyítékokat.

A törvényszék a bizonyítási eljárás során a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan megállapításához szükséges valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerezte és mindenre kiterjedően lefolytatott bizonyítás eredményeként hozott az ügyben üggyöntő határozatot.

Az elsőfokon eljárt törvényszék ítéletében szükségtelenül rögzítette teljes terjedelmében a vádirat, illetve a II.r. vádlott korábbi elítélését jelentő Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság B.13./2009/54. számú ítélet teljes tényállását.

A Be. 258.§ (3) bekezdés a/ pontja értelmében főszabályként az ítélet indokolásának a vádra történő utalást és a vádirat szerinti jogi minősítést kell tartalmaznia, szükség esetén a vádirati tényállás lényegének ismertetése is indokolt lehet, erre általában felmentő ítélet esetén, illetve akkor kerülhet sor, ha a bíróság által megállapított tényállás a vádirattól jelentősen eltér. A jelen esetben annak sem volt indoka, hogy a vádirati tényállás lényege rögzítésre kerüljön, ezért a másodfokú bíróság az ítéletből a vádirati tényállást *(ítélet 3. oldal 1./ pontjától kezdődő részét az 5. oldal 2./ pontjával bezárólag)* mellőzi.

Ugyancsak indokolatlan II.r. vádlott előélete kapcsán a korábbi elítélését jelentő Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság B.13./2009/54. számú ítélet teljes tényállás átemelése.

Ennek a korábbi és a jelen eljárás tárgyát képező, egyezően közegészség elleni bűncselekmény kapcsán legfeljebb akkor lehetne indoka, ha felmerülne (az elkövetés ideje és az elkövetési magatartás jellege folytán) a természetes egység vizsgálata, aminek lehetőségét a jelen ügyben helyesen zárta ki a törvényszék *(ítélet 20. oldalának (5) bekezdése)*. A mostani ügyben vád tárgyát képező cselekvőséget a terhelt korábbi jogerős elítélését követően, a szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsátása után követte el, ami a vád szerinti különös visszaesői minőségét is megalapozta. Ehhez képest az ítélet tábla a korábbi jogerős ítélet történeti tényállását *(ítélet 7. oldal 1./ pontjától kezdődő részét a 9. oldal (4) bekezdésével bezárólag)* ugyancsak mellőzi.

Kiegészíti azonban a 9. oldal 5. bekezdését azzal, hogy II.r. vádlottat 2014. október hó 16. napján bocsátották feltételes szabadságra, ami 2016. június 14. napján telt volna el eredményesen.

Az elsőfokon eljáró törvényszék nagyjából helyes tényállást állapított meg, de ítélet-szerkesztési hiba folytán az I. r. vádlott kábítószer-fogyasztását alátámasztó tény, illetve a II. r. vádlottól lefoglalt kábítószer mérés megállapított hatóanyag-tartalmát a határozat indokolásában tüntette fel. Elmulasztotta ugyanakkor rögzíteni az I.r. vádlottól lefoglalt kábítószer mérés megállapított tényleges hatóanyag-tartalmát, továbbá a kábítószer-fogyasztás tekintetében az általa elfogadott toxikológia szakvéleménytől eltérő megállapítást tett.

A Be. 351. § (2) bekezdés b/ és c/ pont szerinti, részleges hiányosságban és iratellenességben megnyilvánuló megalapozatlanság a másodfokú bíróság által kiküszöbölhető volt. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet kihirdetése óta változás állt be a vádlottak személyi körülményeiben.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú eljárásban az iratok, valamint a terhelt nyilvános ülésen tett nyilatkozata és a beszerzett ítéletkiadmány alapján - a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapozottan - az alábbiak szerint módosítja:

A személyi körülményeket illetően:

- I.r. vádlottat az elsőfokú ítélet meghozatalát követően a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2016. február hó 2. napján kihirdetett I.B.IV.1147/ 2015/14. számú ítéletével (a 2015. márciusától - 2015. június 10. napjáig megvalósított) kábítószer-kereskedelem büntette [2012. évi C. törvény 176.§ (1) bekezdése] miatt nem jogerősen négy év börtön fokozatú szabadságvesztésre és öt év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A vádlott 2015. június 10. napja óta, jelenleg is előzetes letartóztatásban van, amelyet a másodfokú eljárás befejezéséig tartottak fenn.

- II.r. vádlott gépkocsiját időközben értékesítette, megélhetését jelenleg hozzátartozói (házastársa és felnőtt gyermeke) biztosítják.

A történeti tényállás hiányosságainak kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság kiegészíti a tényállást az I.r. vádlottól lefoglalt kábítószeres vegyészszakértő által mért hatóanyag-tartalmával. Eszerint a vádlott által használt lakásból és gépkocsiból lefoglalt 653,74 gramm nettó tömegű porból $101,1 \pm 5,6$ gramm amfetamin, míg további 245,5 gramm össztömegű porból $60,71 \pm 1,22$ gramm kokain volt kimutatható (vegyészszakértő 29200-801-2012; 29200-801-2872/5,8/2012. számú szakvéleménye - nyomozati iratok 249-263. oldalai).

Ezt meghaladóan az ítélet 18. oldalának (4) bekezdéséből a 12. oldal 2./ tényállási pontjába emeli át, hogy az I.r. vádlottól 2012. április hó 12. napján biztosított vizeletmintában a kokain metabolitját, benzoilekgonint és kokaint észleltek (toxikológus szakértő Tsz.2916/2012. számú szakvéleménye - nyomozati iratok 343. oldala).

II.r. vádlottat érintően az ítélet 17. oldaláról a 11. oldal utolsó előtti bekezdésébe emeli át, miszerint a lefoglalt 40,63 gramm bruttó tömegű por $2,334 \pm 0,086$ gramm kokaint tartalmazott.

Az eljárás során le nem foglalt kábítószer hatóanyag-tartalmát a Bűnügyi Szakértői és Kutató Intézet I-II. számú mellékletben foglalt legalacsonyabb hatóanyag-tartalom alapulvételével, becsléssel indokolt meghatározni. A II.r. vádlott által korábban értékesített 3 gramm kokain hatóanyag-tartalma a BSZKI 2012. évi táblázatának 10%-os kulcsára figyelemmel 0,3 grammra becsülhető. Esetében a kábítószeres hatóanyag-tartalma együttesen sem éri el a jelentős mennyiség alsó határát, annak legfeljebb 6,37 %-a.

Mivel a vizeletvizsgálat alapján kimutatott kábítószer szervezetbe kerülési időpontjáról, a bevitt mennyiség mértékéről és a fogyasztás gyakoriságáról nyilatkozni nem lehet (a már hivatkozott Tsz.2916/2012. számú toxikológus szakértői vélemény szerint), - mellőzte a másodfokú bíróság az ítélet 18. oldal (5) bekezdésének iratellenes utolsó mondatát.

A fenti kiegészítéssel a tényállás hiánytalan, mindkét fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, ezért megalapozottá vált, amely a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében alkalmas rá, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A bizonyítékok mérlegelését a bíróságnak az indokolási kötelezettség teljesítésével kell elvégeznie, mert az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnni, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak tartott.

A fentiek alapján a törvényszék kellő részletességgel vizsgálta a vádlottak védekezését, mérlegelte a rendelkezésére álló egyéb bizonyítékokat és indokolási kötelezettségét teljesítette. A büntetőjogi felelősségüket kétségbe vonó, vagy enyhébb elbírálást célzó terhelti nyilatkozatokkal szemben elemző részletességgel sorolta fel az azokat megnyugtatóan cáfoló bizonyítékokat. Nyomon követhetően és ellenőrizhető módon adott számot róla, hogy egyes bizonyítékokat miért fogadott el, azokból milyen következtetést vont le és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak.

Logikusan megindokolta, hogy miért fogadta el a III.r. vádlott nyomozás során tett és önmagát is terhelő előadását, illetve miért találta életszerűnek, hogy a nevezett által vásárolt anyag élettani hatása alapján is kokain volt, nem csupán megtévesztéssel neki kábítószerként értékesített más (koffein vagy savlekötő) anyag. A terhelt ezen vallomását messzemenően alátámasztották a vádlottak között „virágnyelven” folytatott telefo-beszélgetések, valamint a lefoglalás és a vegyészszakértői vélemény adatai. Nem tekinthető ugyanis elfogadható, logikus magyarázatnak, hogy a hatóanyaggal nem rendelkező szer értékesítését követően mi indokolta II.r. vádlott részéről

épp a tettenéréskor a tényállás szerinti kokain hatóanyagú kábítószer továbbértékesítés céljából történő vásárlását I.r. vádlottól.

A közegészség elleni bűncselekménnyel kapcsolatban helytállóan cáfolta az elsőfokú bíróság I.r. vádlott azon védekezését, miszerint a kábítószereseket egy román állampolgárságú férfi hagyta nála átmeneti megőrzésre, hogy a kábítószer adagolására szolgáló és kokainnal szennyezett présgépről a terhelt ujjlenyomatát azonosították, továbbá az állítólag rábízott dolgok a lakás különböző pontjairól, illetve a terhelt gépkocsijából kerültek lefoglalásra és több száz darab kifejezetten kábítószeres adagolására szolgáló tasakot is felleltek nála. Az e vádlottól lefoglalt amfetamin, illetve kokain együttes hatóanyag-tartalma önmagában meghaladta a jelentős mennyiség alsó határának 11-szeresét, így megalapozta nála a súlyosabb minősítést. Maga sem vitatta, hogy a II. r. vádlottnak korábban adott át kábítószer.

A közbiztonság elleni bűncselekmény tekintetében a terhelt beismerését a lefoglalás és a fegyverszekértői vélemény maradéktalanul alátámasztotta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott történeti tényállásból okszerűen következtetett mindkét fellebbezéssel érintett vádlott bűnösségére valamennyi terhükre rótt bűncselekmény tekintetében és helytállóan alkalmazta velük szemben az összhatásában kedvezőbb elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezéseit, figyelemmel arra, hogy a jelenlegi törvény szerint az I.r. vádlottnál a kábítószerfüggősége nem eredményez privilegizált elbírálást, s a feltételes szabadságra bocsátásból mindkét törvény szerint kizárt II.r. vádlottnál sem kedvezőbb összhatásában a 2012. évi C. törvény. A határozat rendelkező részéből azonban nem állapítható meg, hogy a törvényszék melyik törvény rendelkezéseit alkalmazta, ezért az ítéltábla pótolta az 1978. évi IV. törvényre hivatkozást.

A közegészség elleni cselekményt illetően helytállóan rótt fel mindkét terheltnek terjesztői típusú elkövetést, tévedett azonban amikor I.r. vádlott magatartását forgalombahozatalként minősítette. Az elkövetői magatartás a 1/2007. számú büntető jogegységi határozat alapján volt megítélhető és kettejük között nem mutatott eltérést. Az ismétlődően ellenérték fejében értékesített kábítószeres tranzakciók szükségszerűen haszonszerzésre törekvő magatartást jelentenek, s az anyagi haszon érdekében folytatott adásvételek nemcsak II.r. vádlottnál valósítanak meg kereskedést. I.r. vádlottnál az előzményi értékesítésen túl, a tőle lefoglalt kábítószeres mennyiségéből, az adagolásukra szolgáló, valamint a hígításukhoz rendszerint használatos anyagokból a kábítószeres kereskedés céljából történő megszerzésére vonható következtetés és ekörben a készletezés is befejezett önálló tettesi cselekmény.

Az ítéltábla ennek megfelelően az elkövetéskori törvény alkalmazásával a terjesztői típusú magatartást I.r. vádlottnál a Btk. 282/C § (1) bekezdés IV. fordulatának, II.r. vádlott esetében pedig a Btk. 282/A § (1) bekezdés IV. fordulatának felhívásával kiegészítve (az I.r. vádlottnál a jelentős, a II.r. vádlottnál az alapeseti mennyiségre elkövetést nem érintve) minősítette kábítószerrel visszaélés büntetetté.

Ugyancsak pótolni kellett a kábítószerfüggő vádlott fogyasztói típusú magatartása körében az 1978. évi IV. törvény 282/C § (1) bek. III. fordulatának megjelölését.

I.r. vádlottnál a terhére rótt közbiztonság elleni bűncselekmény minősítése megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket maradéktalanul feltárta. Az ítéltábla azonban úgy találta, hogy a törvényszék nem differenciált kellőképpen a vádlottak között és a bűncselekményekkel érintett kábítószer mennyiségét értékelés nélkül hagyva szabott ki büntetést, ami nem felel meg a belső arányosság követelményének.

I.r. vádlott esetében a súlyosabb megítélésű cselekmény elkövetését nem kábítószerfüggősége motiválta, a tényleges hatóanyag-tartalom nála a minősítést megalapozó mennyiség tizenegyszerese. Az elkövetéskori törvény 85. § (3) bekezdése értelmében nála a büntetési tételkeret két évtől tizenkét évig terjed. Az elsőfokú bíróság által a büntetési tétel alsó határa közelében meghatározott szabadságvesztés nem áll összhangban a vádlott terhére értékelt bűnösségi tényezők nyomatékával és nem szolgálja kellően a büntetés Btk. 37.§-ában meghatározott célját sem. Ezért nála a másodfokú bíróság a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést alaposnak találta és a szabadságvesztés tartamát a középértékhez közelítő öt évre felemelte.

Ezzel arányban állónak tartotta a kellő indokkal alkalmazott négy év tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetését.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint a jelenleg kényszerintézkedés hatálya alatt álló, kereső foglalkozást nem folytató és megfelelő jövedelemmel/vagyonnal sem rendelkező vádlottnál a pénzbüntetés alkalmazásának feltételei nem állnak fenn, ezért ennek kiszabását mellőzte.

II. rendű vádlottal szemben a különös visszaesői minősége folytán a büntetési tétel felső határa [a Btk. 97. § (1) bekezdése értelmében] a felével emelkedik, ekként vele szemben is 2-12 évig terjedő keretben szabható ki szabadságvesztés.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védő álláspontját tekintetben, hogy a terhelt beszámítási képességét érintő bipoláris affektív zavara feltétlenül korlátlan enyhítést indokolna. Az enyhe-közepes mérvű korlátozottság a Btk. 24.§ (2) bekezdése alapján ezt csupán lehetővé teszi, ám alkalmazását nem válik kötelezővé.

A büntetés alsó határát kevással meghaladó tartamú szabadságvesztés és a tartamában ahhoz igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetés megfelelően tükrözi a bűnösségi tényezőket és a vádlott különös visszaesői minősége ellenére megfelelő joghátrány, amelynek sem súlyosítására, sem enyhítésére nincs kellő indok. E körben nem hagyható figyelmen kívül, hogy II. rendű vádlotthoz képest a kétségtől függő, I. r. vádlott mintegy kétszázszoros mennyiségre követte el a bűncselekményt.

E vádlottnál a vagyonelkobzás alkalmazása törvényes, megfelel a kábítószerrel visszaélés bűncselekményének elkövetőjével szemben történő vagyonelkobzásról szóló 1/2008. Büntető jogegységi határozatban foglalt kötelező rendelkezésnek és összegszerűségében is helyes. Ugyancsak helytálló a pénzbüntetés kiszabása, amelynek mértéke megfelelő. Tévedett azonban a törvényszék, amikor a pénzbüntetés megfizetésének elmaradása esetére annak fogház fokozatú szabadságvesztésre változtatásáról rendelkezett, figyelemmel a Btk. 52.§ (3) bekezdésének azon rendelkezésére, hogy a végrehajtandó szabadságvesztés mellett kiszabott pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára a szabadságvesztés fokozata az irányadó. Ennek megfelelően pontosította az ítéletábra, hogy II. rendű vádlottnál a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén börtön fokozatban kell szabadságvesztésre átváltoztatni.

A törvényszék a törvénynek megfelelően döntött a járulékos kérdésekről, köztük a bűnjelként lefoglalt lőfegyver és lőszer elkobzásáról; helyesen rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, illetve a feltételes szabadságra bocsátásról is.

Az elsőfokú bíróság indokoltan kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat a büntetőjogi felelősségükkel összefüggésben felmerült, eltulzottnak nem tekinthető bűnügyi költség külön-külön, illetve egyetemlegesen történő megfizetésére.

Helyesen ismerte fel a törvényszék, hogy a lefoglalás megszüntetése folytán a II. rendű vádlottnak kiadandó pénz egy részének visszatartása indokolt az őt terhelő pénzbüntetés, vagyonelkobzás és bűnügyi költség biztosítására [Be. 157.§ (1) bek.]. Ennek összegét azonban nem az indokolt mértékben jelölte meg, mivel figyelmen kívül hagyta a pénzbüntetés nagyságát. Emiatt a

másodfokú bíróság a lefoglalt készpénzből visszatartott pénz mértékét a vádlottat terhelő pénzbüntetés, vagyonekbevitel és büntető költség együttes összegét fedező 692.657 forint összegre helyesbítette, egyben a terheltnek visszaadandó összeget 1.977.843 forintban határozta meg.

A kifejtettkre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet I. rendű és II. rendű vádlottakkal szemben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a fentieknek megfelelően megváltoztatta, beleértve a határozat járulékos rendelkezéseinek a pontosítását is; egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztésbe II. rendű vádlottnál - a Btk. 99. § (1) és (3) bekezdései szerint négy napos átváltási kulccsal - beszámította az elsőfokú ítélet meghozatala óta házi őrizetben töltött időt is.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2016. március hó 10. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2014. december hó 17. napján kelt 15.B.42/2013/56. számú ítélete I. rendű és II. rendű vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.94/2015/22. számú ítéletével 2016. március hó 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. március hó 10. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:

bíróági ügyintéző